

TẬP TRUYỆN NGẮN Huyền Nguyên

Mưa chiều...

Cơn mưa âm ào bất chợt, như em bất chợt đến và bất chợt ra đi. Ta xua hoảng loạn ủa lên mắt, bỗng cay xè khoảng trời nhớ chẳng riêng ai. Mùa mưa này là mùa mưa thứ mấy ta đã ở đây, nơi kỉ niệm? Vẫn không thể ngăn lòng thôi thương nhớ về một người con gái nào đã qua.

Mưa gọi nhớ biết bao kỉ niệm ngọt ngào và đắng xót. Mưa oán mình thương khóc cho hai kẻ phải chia tay. Mưa không làm gì được, chỉ là chứng nhân cho mối tình vụng dại bên hiên căn nhà tập thể nhỏ ở một phố trọ nghèo nàn. Thời gian mấy năm không dài cho một mối tình nhưng lại quá thừa để mối tình mãi mãi dai dẳng như lửa cháy đa mang. Xa em mấy năm, ta chẳng biết em đã làm gì và được gì cho cuộc sống em chọn lựa. Riêng ta, bấy nhiêu tháng ngày, vẫn một kiếp phiêu bồng, gót chân lang thang khắp Bắc khắp Nam, vẫn chẳng đâu ghì nổi cánh chim bằng. Ta đi như thể tìm nơi chôn mối tiếc nuôi găng nuốt vẫn hoài nặng nặng nơi cổ họng chát đắng...

Hồi nào, khi em còn là cô gái nhỏ hăng ngày thơ thần nhặt những chiếc lá bàng già, vàng óng màu thời gian; khi ta còn là gã sinh viên nghèo cuồng nông nuôi ảo vọng về một cuộc tình cứu rỗi cuộc sống riêng tư vốn chẳng mặn mà; hai đứa gặp nhau như tìm được một nửa của mình. Tại sao mình chia tay nhỉ? Tại sao em chóng quên ly chè kem mát lạnh mỗi khi tan lớp?

Tại sao em quên cái nắm tay run run, vỡ òa của một tối trong quán quen? Tại sao và tại sao?...Nếu ta hỏi mình mãi, chắc ta điên mất! Mà ta đã chẳng điên rồi còn gì? Không điên sao khi lan man tìm về dưới gốc bàng già nhặt lên chiếc lá của ngày nay và khắc dấu tên ai? Chẳng điên sao khi gọi hai ly cafe đen đặc màu bóng tối, như mắt em ngày chia xa, chỉ để thì thào cho mỗi mình nghe lòng thương nhớ còn cào?

Mấy năm rồi, thời gian là người thầy dạy vĩ đại, nhưng cũng là người thầy khắc nghiệt nhất. Chiều nay, sờ lên trán thấy lô xô vết hằn thời gian, chỉ kịp buông một tiếng thở dài. Ông lão đứng cạnh ta bên hiên, dõi mắt tận nơi nào, đưa chuyện: "Trời cứ làm mưa hoài, nhân gian nhiều người thối ruột... Cậu đã được mấy cháu? Về muộn thế này chắc chị nhà và mấy cháu đang mong?" Nghe nhoi nhói đâu đấy một nỗi thăng thốt mơ hồ, như kim đâm qua thớ ngực. Có một ngày nào đã qua, em và ta đã từng vẽ chung một ngôi nhà của hai đứa, nhìn nhau cười òa, sao mộng ước xa xôi?...

Ông lão trầm ngâm buông lời như từ cõi nào vọng lại: "Có những buổi chiều mưa như thế này, ngày xưa tôi từng đứng bên đóc cầu Đông Ba để chờ người yêu tôi, một cô gái dòng Tôn Thất, chở nhau về nhà cô ấy phía bên kia cầu Đập Đá...Ngày đó Huế còn buồn lắm... cậu ạ!..." Ta cũng đã từng đến Huế vào một buổi chiều mưa phơ phất, loang quaoanh thành nội trong màu hoàng hôn u buồn bắt đầu xoa phủ chiếc áo nhạt nhòa lên những cội cổ thụ già phía bờ tường nhuộm rêu ngày tháng, với em bên cạnh, nhỏ bé hiền lành...

Ông lão đi hiên mưa mình ta đứng lại, ánh sáng cuối ngày bỗng trong veo trên mắt lá xanh biếc dịu dàng, màu vàng mật choàng lên vai buổi chiều về lơ đãng êm đềm, như vỗ về sau cơn mưa nặng hạt. Cuộc sống là một guồng quay đều đặn và hồi hải. Qua một bận, vòng quay hình như càng lúc càng rộng lớn, ta ngần ngừ đi về phía nắng nhảy múa, nhủ thầm...

Văn Huyền Nguyên

Trò Đùa Tạo Tác

Vào những ngày chủ nhật buồn, tôi thường mơ thấy mình chết đi . Chết và những bước mộng phiêu diêu thật có khác gì nhau? Và tôi không biết mình sẽ sống thế nào ở một thế giới mà con người chưa ai từng bước đến để trải nghiệm...

Những huyễn mộng trần gian muôn đời vẫn thế, cứ nối đuôi nhau chạy dài theo ngày tháng song hành cùng khát vọng con người. Trượt trên chuỗi ngày tháng đó, mây gió vẫn hát khúc ca nguyên thủy, bầu không vẫn xanh như thuở hồng hoang vừa khai hoa...

Hỡi ơi Huyền mộng!...Tôi nhớ câu thơ của một nhà thơ người Quảng Nam:

Buổi chung cuộc một phút buồn ảo mộng

Thì em ơi ta nào có sợ gì...

Chung cuộc? Là bắt đầu của những đổi dời? Là chấm hết cho một mở đầu này và mở ra một mở đầu mới?...

Không ai tự biết...

Và tôi, với giấc mộng lạc loài, bỗng trở thành người điên giữa cuộc thế phiêu linh...

Tôi đã gặp em giữa cơn mưa phùn phàng cuốn lấp, lôi tôi vào những vũng lầy nhân sinh, nhầy nhụa... Cuộc tình bắt đầu trong một quán đêm lặng lẽ với tiếng nhạc ru hồn kẻ lữ thứ và cái nắm tay yêu thương, hay tự muôn kiếp nào đã hẹn? Em vẫn thường hay bảo tôi: "Em và anh đã tìm được nhau giữa cuộc đời hư ảo!" Với tri kỷ má hồng muôn thuở vẫn là khách má hồng đa đoan... Cuộc tình với những giận hờn và yêu thương loài người, biết làm sao khi tôi không phải là Thánh Nhân? Và có khi tôi hỏi tôi: "Tôi có thật sự muốn làm Thánh Nhân?"...

Nhìn vào những chuyện ngày xưa, tôi thấy lung linh của kỉ niệm, và vòng hào quang ấy mãi mãi chỉ là vầng hào quang lấp lóa như loài đom đóm lập loè thứ ánh sáng nhỏ nhoi, hư huyền. Thứ ánh sáng ấy thấp lên những vùng trời xa xưa trôi lạc... Có khi những vầng tà dương trong buổi chiều mộ địa mãi là tà dương mộ địa vời vợi nhạt nhòa...

Con người, nếu vứt bỏ những nhạt nhòa, đôi khi là kẻ đáng khinh. Và sống mãi với những chơi vơi là vô trách nhiệm với hiện tại gần gũi thiết tha... Đường như kiếp làm người cứ quẩn quanh...

Sau 49 năm thuyết pháp, Đức Cù Đàm bỏ đi với nụ cười niêm hoa và câu nói làm điên đảo nhân loại: "Ta chưa nói gì cả!" Hiểu làm sao cái câu lơ lửng ấy...? Những điều có thể hiểu của con người chỉ có thể làm cho con người thêm những ràng buộc trong muôn vòng Tử Sinh... Đức Thích Ca biết điều ấy nên trước khi đi khuất đã thương tình nhân gian mà ném lại cái phao cứu vớt những sinh linh đang vùng vẫy giữa biển khơi của trăm năm đá nát vàng phai... Tiếc thay, cái phao chẳng bao giờ là cái phao nếu không ai thấy và thối vào đáy những khát vọng thoát ra khỏi vòng lao lung của mờ mịt Đất Trời...

Tuệ Trung thượng sĩ, bậc minh Triết thời Đông A cũng từng cảnh ngôn:

Trong nhà có ngọc đừng tìm kiếm

Gạch ngói mài chi cho uống công...

Hé mở những cánh cửa là hé mở những cơ Trời huyền diệu...Lời nói là phương tiện để qua cây cầu quá chênh vênh, nối dài đến cõi thanh bình hoa bướm thanh tao... Bước qua lại không thể chia sẻ với ai, nói ra thì những kẻ chưa từng qua lại bảo điên loạn. Bởi vậy mà Nguyễn Du than:

Trải qua một cuộc bể dâu

Những điều trông thấy mà đau đớn lòng...

Không đau đớn làm sao được khi biết mà không thể nói như kẻ hiền triết đang ngâm cây treo ngang miệng giếng thì có học trò đến hỏi những điều nan giải. Biết trả lời sao, bởi nếu hiểu đã không hỏi, còn hỏi là chưa thấy, giải thích chỉ thêm oan uổng sinh bình...

Nói như Bùi Giáng thì đó là một loại đường đi trong rừng... Và trong cõi hỗn mang đó mỗi người tự khai phá lấy hành ngã của riêng mình, những trở ngại trên đường đi, và về đến nơi mình muốn đến.

Với tay níu lấy những phù phiếm, để trả lại cho hư vô những gì miên viễn của Trữ Vũ... là trò chơi của tạo tác. Có cách nào khác để tham gia một trò chơi, trừ phi chúng ta chỉ muốn chơi cho vui? Cuộc thời gian khắc nghiệt nhưng dễ dãi đến không ngờ. Thênh thang những giấc ngủ, điên loạn với ưu phiền, buồn vui hay khổ lụy... đáo cục là một trò chơi của Viễn Tượng Phù Hoa!...

Nên mới nói:

Níu làm sao huyền ảo?

Để làm của riêng thân

Với đôi cánh tay trần...?

Văn Huyền Nguyên

Ngày cũ

Một bữa dừng chân sau nhiều ngày mỏi mệt với mưu sinh, ta có thấy một chút gì là lạ, mang hương vị ngày cũ. Những ngày cũ với ước mộng trẻ dại. Những ngày cũ...Ta như chim bay giữa trời. Thanh thoát.

Những ngày cũ...Ta thản nhiên ulla vào cuộc đời với lòng trong.

Và hôm nay, hôm nay ta thấy ta giữa cuộc đời: tỉnh khôn, thủ đoạn, cứng rắn, giấu mình rất cẩn thận đằng sau lớp vỏ ngờ ngạc...

Những gì trải nghiệm của thời gian, chỉ khiến ta càng lúc càng muốn đi thật xa khỏi trần gian ô trọc mà chạy về trú ngụ trên một đỉnh bình yên nào xa xôi khuất nẻo loài người. Mơ hồ nghĩ về những Mộng Tưởng...

Có lúc, những kẻ tráng niên nghĩ rằng như thế là xa lánh cuộc đời. Cuộc đời là gì? Con người là gì? Quan niệm nào dành cho những người như ta?

Không có quan niệm nào hết bởi con đường là do con người khai phá rồi cũng chính con người dẹp lối đó thôi! Mỗi người trong cuộc đời cũng tự khai phá cho mình một con đường riêng làm cách sống với nhân gian...

Trong những đêm thức trọn, lắm lúc mơ hồ ta thấy mình chết đi trong cuồng loạn gió cát cuộc đời. Thăm hỏi lòng : “Có khi nào tất cả thật sự chỉ là một giấc mơ huyền mộng”?

...Và những cuộc tình đi vào hư ảo thời gian. Còn chăng là lung linh của kỉ

niệm. Huế và khuôn viên xanh lộng gió của trường Tổng Hợp giữa một ngày đầu thu với cái móc tay như lời hứa, để có một gã nông đại suốt những ngày đầu tiên ở Sài Gòn luôn ngóng trông - nổi ngóng trông trong treo đầu đời... Rồi Đà Nẵng và những ngày lộng bông gió bụi cùng những thằng bạn khổ rách nhưng thừa khí phách, cùng những chuyến đi xuyên đêm xuyên ngày qua Huế, Quảng Trị rồi đến biên giới đất bạn Lào. Và Đà Lạt với đêm Noel đẹp như mơ giữa cái rét se lạnh của cao nguyên Lâm Viên, có cô bé nhỏ nhắn mặc áo dài trắng tha thướt đi lễ Thánh rồi đi vào giấc mơ tôi, thao thức. Và Sài Gòn cùng những lừa lọc phồn vinh...

Chiều nay, bỗng có một ngày dài. Hình như dạo này ta ít có thời gian. Những ràng buộc làm cho ta khác đi mà chính ta không tự biết. Và hình như từ những ngày ta có thể làm ra được nhiều tiền thì ta cũng không còn làm được câu thơ nào nữa cho xuôi lỗ tai. Lựa chọn giữa sống còn và khát vọng!...

* * *

Biết làm gì cho những ngày còn lại trên trần gian?

Mưa đêm nắng sớm che đầu

Nguyện hồn phiêu đảng biển dâu với đời.

Đã nguyện lòng mình như thế, thì hết kiếp này ta cũng chỉ như cánh rong trôi dạt giữa dòng, lấy cái thú phiêu diêu bất định làm niềm vui, gỡ vòng tử sinh trói buộc cuộc đời ta đã bấy lâu.

Đêm đã xuống rất sâu...mịt mù...hun hút...và hình như lòng ta cũng vậy...

Văn Huyền Nguyên

Trầm luân

Hỡi ơi chàng lữ khách!

Vì đâu hồn cô liêu

gửi trên vùng lụa bạch

Quyện với tiếng sầu tiêu

môi người ngọc yêu kiều?...

- Nhân Ngã Nhân-

Hai mươi mấy năm trầm luân, tóc xanh đã nhuộm màu buồn và đôi chân trần lưu lạc không dừng gót phiêu linh mê mãi... Một hôm bỗng vương tình, lưới tơ mảnh phủ lồng lộng trên vùng tóc rối đượm nồng hương đất trời... tựa hồng hoang như bỗng giạt trôi về ử hương suối tóc huyền u nhã nguyên sơ... Muôn năm kẻ má hồng, lưu luyến bóng tình quân... Khúc hát ru xưa à ơi... Lời ca thanh thoát trong trẻo u uẩn hôm nay... bỗng hoà điệu hợp quần trên vùng trán đã lô xô nếp hằn thời gian. Hốt nhiên có một tiếng ca nào vút lên cung siêu độ anh hồn tài hoa kiều bạc ngông nghênh... Cũng hốt nhiên có một tiếng tơ trầm nào bỗng loang lổ dờ dang, như tiễn biệt một độ, lần khuất giữa vùng khói mờ thời gian... như bóng mây cuối chiều lơ lững bữa tàn ngày nơi trời Tây, hoàng hôn vừa ulla lẫn vào ánh vàng của Mặt Trời soi sáng nhân gian từ sơ ngàn cổ độ...

Mộng miên man vân mấn phủ dương cầm

Nước xuôi dòng là cổ độ đăm đăm...

Bùi Giáng

Lưu thủy hành vân là mây trôi nước chảy? Hay nước chảy mây trôi? Mà còn miên man vân mấn đăm đăm? Sao còn ngoái trông về cổ độ? Lữ thứ vốn đã không nhà trong tự thân, nay có nơi mà về thì lữ thứ sẽ ra làm sao? Nhưng về là về đâu? “Lữ khách hồi đầu, lòng tương tư lá!”... Cuộc đi ở của nhân trần cũng nhiều khô lắm thay!!

Trả lại mộng Hư Không về cho Vĩnh Viễn, cũng là trả lại chính con người nguyên tâm bất sinh với diện mục sáng láng trong từng sát-na thời gian, để mỗi ngày không còn những lữ khách mang mộng hồng trần chơi với trong bể ngiệp ngã của Luân Hồi tuần hoàn ân ân oán oán... Trả lại Phù Phiếm cho Phù Vân mê muội, trả em về với áo lụa thình không, trả thầy thầy những Ly Tồn cho con tạo vẫn xoay Còn Mất... Ung dung bước để biết rằng chính mình đang bước nhưng lại chẳng phải là mình... Trả Lặng Im về cho nơi Hồ Thẳm, trả Mù Mịt lại cho Hồn Mang như tự thuở nào đã vậy...

Và đêm nay xin trả lại Ngũ Ngôn cho lời nói điều linh sóng gió, riêng mình ta đón ngậm ngùi, không làm gì, chỉ lặng lẽ nghe nhịp tim mình đập khẽ khàng những vũ điệu dịu êm hơi thở... và trông ngóng vào cõi Mênh Mông để Bình Minh Uyên Nguyên thấm đẫm thật sâu, thật sâu... trong từng ý niệm hiện tại an nhiên...

Văn Huyền Nguyên

Quê Cũ và Mẹ

Ngoài trời đang trở gió, hình như lác đác vài giọt mưa, thật lạnh khi chạm khế vào tay tôi khi với qua khe cửa sổ. Tiếng chó sủa ở xóm xa làm tôi chạnh lòng khi nghĩ về quá khứ, một quá khứ gắn liền với tuổi thơ tôi bên ngôi nhà tre nhỏ giữa một làng nghèo. Ngôi nhà với một người mẹ và hai đứa con trai nhỏ dại. Mỗi năm vào mùa mưa lại che trước, đỡ sau. Ngôi nhà thiếu bóng đàn ông, bởi hai người con trai lớn đều xa nhà trọ học, người cha thi thoảng mới trở về. Và những đêm ba mươi Tết đi đùng tiếng pháo giao thừa, lép bép tiếng củi khô từ bếp lửa nồi bánh tét luộc dờ dang, lạch xạch tiếng bàn máy may của Mẹ cho bộ đồ cuối năm giao khách... Âm ẩm thoảng hương giao thừa là không khí gia đình nghèo với hạnh phúc giản dị cùng bánh mứt, hạt sen và trà ủ hương trong ấm dừa (ấm làm bằng vỏ trái dừa). Những năm tháng bên người mẹ đã luôn là điểm tựa và là sợi dây níu kéo tôi trở về mỗi khi tôi bay quá cao, quá xa...

Giờ đây, Mẹ nằm yên giữa lòng đất lạnh, ngàn năm nghe vọng tiếng thì thầm nhân gian. Con của Mẹ giờ đây lại lao vào dòng xoáy của cuộc mặc cả thời gian... Giờ đây, khi nếm thấy mùi đời, mới quý cái ngày xưa bên ngôi nhà nhỏ với hàng đậu chè tàu lưa thưa. Biết quý cũng là lúc đã mất. Khóc cũng vậy thôi, chẳng để làm gì phải không Mẹ? Con đã khóc biết bao lần

bên mộ Mẹ mà có khi nào mua được bao giờ một nụ cười Mẹ, một bàn tay ấm năm nào, một cử chỉ xưa quen?...

Cuộc đời Mẹ là một chuỗi gian truân. Mẹ đã truyền hết dâu bể tháng ngày cho con bằng mỗi câu chuyện kể trên chiếc giường tre nhỏ kê ở đầu nhà mỗi đêm trăng sáng, bằng giọng ngâm thơ đượm chất phai bay thời gian mỗi khi luồn mũi chỉ đường kim, bằng những đêm thức trắng bên khói thuốc lá xanh cả đêm, bằng giọng ho húng hắng ngày một tăng cho đến khi phát bệnh, bằng chiếc khăn tay thấm máu mà mỗi sáng thức giấc con vẫn xối nước cho Mẹ xả mà không hề hay biết, bằng mỗi lần nhẹ nhàng dèm lại màn chắn và mỉm cười khi nhìn con lảm nhảm nói mê...

Bây giờ con trai của Mẹ cũng đa đoan như thế. Nghề sỹ là kiếp lỡ mang, như trò đùa của Hoá Công, có mấy khi vui? Con chỉ trách sao khi xưa mình không đủ lớn khôn vào ngày xưa ấy để hiểu Mẹ được phần nào. Đến khi hiểu thì con đã phải đối diện với đời con mất rồi, lữ thứ!...

Đêm đã sâu. Con vẫn không thể ngủ được Mẹ à! Và buổi chiều nay khi con về ngồi bên mộ Mẹ, nghe tiếng chuông chùa thỉnh vọng gần xa, trải dài vào cánh đồng làng nằm sát triền đồi, mơ hồ dường như chảy qua mái đầu...

Nén nhang trong buổi hoàng hôn, cháy sáng, xoè bay những đóm sáng lẻ loi dưới gió, nhưng lại làm chung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ. Ánh sáng nào, rồi cũng sẽ tắt, Mẹ nhỉ?...

Sao bỗng như con thấy dáng Mẹ thấp thoáng trong vầng tà dương vừa lặn khuất sau đồi...?

Văn Huyền Nguyên

Luân Vũ

Mưa thì thấm trên hành lang dài hun hút. Mưa gọi về những miền nhớ đã xưa xa. Hiên mưa se se lạnh, những hạt mưa nghịch ngợm đùa trên tóc, trên vai anh. Em đang ở đâu, ngày nào?...

Triệu triệu hạt mưa tuôn dài như kí ức, triền miên chẳng dứt một dòng.

Trong những giọt nước trời kia, có hạt nào hoá kiếp từ biển, còn hạt nào thân vốn là sông? Sau một vòng đời, mưa lặng lẽ về hoá thân trong Đất Mẹ. Mưa tìm về quê, anh tìm về đâu khi là kẻ phiêu hương?

Ưø, ta chỉ là kẻ tha hương tìm sống. Mỗi mê duỗi rong qua những miền đất lạ, những đêm không nhà, linh đình một phần đời trẻ dại, anh hầu như quên mất mình đã có một nơi để trở về. Hôm nay cơn mưa tình cờ giúp anh lặng nghĩ về một thời đã qua, những cuộc tình, những điều linh... và hăng hà thứ anh ngỡ đã quên đi...

Là thế, dừng chân một chiều trên bậc thềm mưa, lòng lại thanh thản và trong hơn, gỡ đi từng lớp phong trần, hoặc vì thời gian, hoặc vì trầm luân đã trải, trên khuôn mặt của lũ khách là anh...

Hàng cây dài xanh xao im lặng, nhắc nhở anh về một người con gái yêu thương xa mút mù. Tóc em dài như hàng dương liễu mảnh mai ngoài kia đang uốn mình theo chiều gió loạn. Môi em cười như cánh phượng rỡ ràng,

cháy bỏng khát vọng. Mắt em cười như màu hoàng điệp tươi màu trẻ trung, sâu lắng. Dáng em đủ đầy khi anh đưa mắt nhìn quanh. Cuộc sống vẫn hằng ngày đưa đẩy anh đi về những chân trời mới, cuộc sống vẫn hàng ngày nhắc bóng em thơ. Ừ, cuộc sống thay đổi như nước trôi ra bể lớn, anh thì chẳng thay đổi gì từ khi mình nắm tay nhau lần cuối. Mấy năm qua nhanh đến không ngờ. Anh chẳng tính thời gian, sống ồn ào, bất chấp mọi thứ dư luận để hằng mong quên hết. Đề rồi chiều nay, nhận ra mình vô lý biết bao! Làm sao mà quên em? Quên em nghĩa là không yêu em. Mà điều ấy xảy ra thì còn gì cho trái tim con người? Trái tim vốn chảy những dòng máu đỏ, hình như cũng không là ngẫu nhiên. Màu đỏ nóng hồi nhiệt thành, và nguyên thuỷ không phai...

Em, em ơi, người tình quân lỡ hẹn, chiều nay mưa và anh nhớ em!!

Văn Huyền Nguyên

Lệ Tàn Phai

Nghe ngửi đôi tai nghe hương đời vọng lại từ cõi thâm u ...

Một ngày... Thời gian dường như luôn có những cách biệt ...

Chiều qua phố, bỗng có những giọt lạnh tuôn vội vã giữa cơn nắng vàng đang độ viên mãn. Nắng và mưa bỗng hoà chung vũ khúc rộn ràng của hai miền đối nghịch...

Có những buổi chiều tàn, ta ngồi trong bóng hoàng hôn đang dần xuống

chầm chậm trên vai, không dung ứa lệ. Lệ của tàn phai? Không ai biết...
Và có những khuya, hoà mình vào dòng suối đen thẳm của đêm nhẹ như
nhung, ta bỗng cười oà. Cái cười hả hê? Cũng không ai biết được...
Có những bão giông đã đến trên cuộc tình vừa đượm hương u uẩn... Cái u
uẩn của thơ mộng, và tuyệt bích. Tuyệt bích mãi mãi là khát khao, mà đạt
đến tuyệt bích phải chăng cũng sắp sửa những mùa vỡ tan, bởi vòng tay trăm
luân mang nặng gánh đời của gã tôi nào phải là bàn tay Đức Như Lai? Mà
giữ đặng những trong trẻo pha lê yên lành mãi cùng tuế nguyệt tinh vân?
Bão giông gào thét trên đầu, cuộn cuộn phong ba âm u sầm sập....Em, em
oi, đường tình đã dang lệ ly tan, khi hai đôi lứa theo mỗi lối riêng mình như
câu của cụ Bùi:

Xin chào nhau giữa con đường

Mùa xuân phía trước miên trường phía sau

Gặp nhau ở giữa con đường, và ly tan cũng giữa những ngã đời mê loạn, ta
về với những mùa xuân như thiên nhiên hiền hoà ngàn năm đắm sương mai,
để lại miên trường thời gian u uất phía sau của những Vĩnh Hằng Trường
Cửu. Dang lệ chia phôi, ươm lời tiễn biệt trên môi người, mượn miên man ru
giác thên thang, lấy gió nội mây ngàn làm chốn dung thân tâm vương bụi
phong trần hồ hải, cùng cỏ cây hoà vũ khúc nghệ thương hợp bích Tấn
Tân...

Em về ẩn cội Sa Mù

Quên mây lữ thứ phù du cuối trời

Khách phiêu bồng đã quên vầng mây lữ thứ? Quyện hoà trong phong vân
biến sắc, lòng kẻ tình quân bội bạc lá hện thê. Em về che cội đề mê, để muôn
năm lấp lánh ánh trăng ngà, để vạn thuở lệ ngàn sau nhỏ xuống, khóc Vô
Thường nói rộng bước chân đi...

Vì vậy mà có người ngửa mặt mím môi:

Ừ thôi em hãy về mau!

Mau đi kéo trẻ chuyển tàu Phù Hoa...

Em vội lên cho kịp chuyển tàu hư ảo nào hối hả chạy xuyên nhân gian lạc lối, bước chân nhau không giữặng nữa rồi! Còn trên môi triệu lời chưa nói, để màu đêm ôm siết lối mệnh mông, bỏ sau lưng những dở dang muôn nguyệt khôn hàn...Tiếng còi tàu âm u là rất thật, hay tiếng lòng vỡ rạn buốt thấm không gian ngày rẽ đôi không mong đợi ?...

Chỉ có im lặng ngân lên phách âm nào vô thanh vô ảnh, vô khứ vô lai, vô trầm vô bổng, vô trụ vô lưu, vô ố vô thanh, vô trực vô luân, vô vô vô hữu...xiết nỗi thâm uyên, viễn hoặc từ đáy Càn Khôn luân hoán nhân trần...

Văn Huyền Nguyên

10

Hai Mươi Năm...

Độ chừng hai mươi năm. Có khi là hai mươi lăm.

Khoảng thời gian mệnh mông, chẳng biết nên nghĩ thế là dài hay ngắn?

Ngắn với dài, là những so sánh. So sánh là lấy một cái này cò kè với cái kia? Để thấy sự khác biệt? Có khi không tìm ra được sự khác biệt.

Làm sao để hiển hiện những cách biệt? Không gian? Thời gian? Và... đối gian? Cũng là gian cả đấy, thế mà khác.

Hai mươi năm trước nuôi mộng.

Hai mươi năm sau vỡ mộng.

Cũng tại bởi chữ nghĩa.

Lắm khi thấy bước đi của mùa trên trí nghĩ.

*Thật nhanh, thật chậm. Nhanh và chậm. Cứ song hành. Ôm chặt lấy vai
nhau mà song hành. Như tối và sáng, như thẳng và cong, như đêm với ngày,
như ta với ta...*

Hai mươi năm ôm giấc phôi pha. Đã qua.

Những vầng mặt trời đã tắt. ngòi đèn lá rơi.

Bỗng thấy.

Lá rơi.

Hình ziczac.

khẽ chạm mặt hồ. yên lặng nổi sóng.

hoa mắt chẳng?

*Mặt hồ gợn những lăn tăn. Gió ủa qua coi rộng vòng nhấp nhô, như bất tận.
như bất tận...*

Hai mươi năm...

Có khi là hai mươi năm...

Đánh máy: Huyền Nguyên

Nguồn: Vietnamthuquan-TVonline

Được bạn: TTL đưa lên

vào ngày: 2 tháng 4 năm 2006